

Разлудува се горката
и побѣгна къмъ гората.

Укроти се тя следъ злото
съ тая мисълъ подъ челото:

„Що ми трѣбва тронъ и слава?

Мжно се царица става...

Царство тихо, безъ тревога,
туй е топлата бърлога.“

Заживѣ си пакъ Мецана,
както вчера въвъ балкана.

Георги Каравановъ

ПРОЛѢТЕНЪ ГОСТЪ

Оново прелетѣлъ
надъ равна Тракия,
пристигна щръклю бѣлъ —
червенокракиятъ.

Надъ село се изви
и съ клюнъ затрака,
и ние съ веселъ викъ
срещу му гракнахме:

— Хей, дългокрачо милъ,
кажи ни, ако можешъ ти,
за Африка и Нилъ,
за чернокожитѣ!

И какъ живѣятъ тамъ
децата — чернитѣ
срѣдъ оня слънчевъ пламъ
и срѣдъ пантеритѣ?

Младенъ Исаевъ